ಕರ್ನಾಟಕ ಇತಿಹಾಸ ಅಕಾದೆಮಿಯ ಆರನೆಯ ಸಮ್ಮೇಳನದಲ್ಲಿ ಡಾ. ಕೆ.ವಿ. ರಮೇಶ್ ಅವರು ಮಾಡಿದ ಅಧ್ಯಕ್ಷ ಭಾಷಣ

ಈ ಸಭೆಯು ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಇತಿಹಾಸದ ಬಗೆಗೆ ಆಸಕ್ತರಿರುವ ಕನ್ನಡಿಗ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡೇತರ ಇತಿಹಾಸಕಾರರ ಒಕ್ಕೂಟವಷ್ಟೆ. ಅಂದಮೇಲೆ ನಮ್ಮೆಲ್ಲರದೂ ಗುರಿ ಒಂದೇ. ಅದೆಂದರೆ, ಭಾರತದ ಭೌಗೋಳಿಕ ಹಾಗೂ ಮಾನವಿಕ ಇತಿಹಾಸ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ಲಭ್ಯವಿರುವ ಐತಿಹಾಸಿಕ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಸಾಧ್ಯವಿದ್ದಷ್ಟು ಯಥಾವತ್ತಾಗಿ ಪುನಾರಚಿಸುವುದು. ನಮಗೆ ದೊರೆಯುವ ಐತಿಹಾಸಿಕ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಸ್ವವಿವರಣಾತ್ಮಕವೆನಿಸಿರುವ ಶಾಸನ ಸಂಪತ್ತಿನ ನಿಕಟ ಪರಿಚಯವನ್ನು ಸುದೀರ್ಘಕಾಲ ಬೆಳೆಸಿ ಬಂದಿರುವ ನನ್ನ ಮನದಲ್ಲಿ ಮೂಡಿ ಬಂದಿರುವ ಒಂದು ನಿಶ್ಚಿತ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೆಂದರೆ, ಭಾರತದ ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ವಾಸ್ತವ ಮತ್ತು ನಿಷ್ಪಕ್ಷಪಾತ ಇತಿಹಾಸದ ಪುನಾರಚನೆಯು ತೀರಾ ಕಷ್ಟಸಾಧ್ಯ. ನಾನು ಹೀಗನ್ನಲು ಕಾರಣಗಳು ಎರಡಿವೆ. ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ, ಶಾಸನಗಳನ್ನು ಬರೆಸಿಟ್ಟು ಹೋಗಿರುವ ನಮ್ಮ ಪೂರ್ವಜರು ಅವು ಮುಂಬರಲಿರುವ ಪೀಳಿಗೆಗಳಿಗೆ ಐತಿಹಾಸಿಕ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳಾಗಲಿ ಎಂಬ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಹೊಂದಿದವರಿರಲಿಲ್ಲ. ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಇರಬೇಕು, ನಮ್ಮ ನಾಡಿನ ಶಾಸನಗಳಲ್ಲಿ ಐತಿಹಾಸಿಕ ವಾಸ್ತವಾಂಶಗಳು ಔಪಚಾರಿಕ ಚರ್ವಿತ ಚರ್ವಣಗಳ ಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿ ಬಿಡಿಸಲಾರದ ಒಗಟುಗಳಾಗಿ ಹೋಗಿವೆ. ನನಗನಿಸುವಂತೆ ಕನ್ನಡಿಗರೂ ಸೇರಿದಂತೆ ಭಾರತೀಯರೆಲ್ಲರೂ ನಿಂತಲ್ಲೇ ನಿಲ್ಲಿಸುವ, ಪ್ರಗತಿಪರವಲ್ಲದ ವಂಶ ಪರಂಪರೆಯ ಚೈತನ್ಯವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವುದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣ. 'ಆದಿಕಾಲ ರಾಜರ್ಷಿ ಚರಿತಃ', 'ಪಿತೃ ಪಿತಾಮಹ ಪ್ರಪಿತಾಮಹ ಗುಣಯುಕ್ತಃ', 'ವಿಹಸಿತ ನಲನಹುಷನಾಭಾಗ ಧುಂಧುಮಾರ ಮಾಂಧಾತೃ ಭರತ ಭಗೀರಥ ದಶರಥ ರಾಮಾದಿಚರಿತಃ' ಮುಂತಾದ ಅಸಂಖ್ಯಾತ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಗುಣವಾಚಕಗಳು ಅಂತಹ ಪಾರಂಪರ್ಯ ಪಕ್ಷಪಾತದ ಕೆಲವೇ ಸೂಚಕಗಳು.

ನಾವೂ ಕೂಡ ನನ್ನಂತಹ ಮತ್ತು ನಿಮ್ಮಂತಹ ಇತಿಹಾಸಕಾರರೂ ಕೂಡ, ಗತಕಾಲದ ಪರಂಪರೆಯ ಸುಂಟರ ಗಾಳಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ, ನಿಂತಲ್ಲೇ ಸುತ್ತುತ್ತಿರುವವರೇ ಇದ್ದು, ಈ ವರ್ತುಲದಿಂದ ನಮ್ಮನ್ನು ಹೊರತರುವ ನೈತಿಕ ಮತ್ತು ಬೌದ್ಧಿಕ ವಾತಾವರಣವು ಇನ್ನೂ ಮೂಡಿ ಬಂದಿಲ್ಲವಾದ ಕಾರಣ, ಶಾಸನ ಸಾಮಗ್ರಿಯ ಬಳಸುವಿಕೆಯ ಮಟ್ಟಿಗೆ ನಮ್ಮ ನಿಲುವು ಕೂಡ ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ಸಂಪ್ರದಾಯದ ಚೌಕಟ್ಟಿನೊಳಗೆ ಬಂಧಿತವಾಗಿದೆ. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಪರಿಶೀಲಿಸಿದಾಗ, ಇಂದಿನವರೆಗಿನ ನಮ್ಮ ಇತಿಹಾಸ ರಚನೆಗಳೆಲ್ಲವೂ ಮುಂದಿನ ಪೀಳಿಗೆಯವರನ್ನು ಪರಂಪರೆಯ ವರ್ತುಲದೊಳಗೇ ಇರಿಸುವಂತಹ ಮನೋವೃತ್ತಿಯ ಬರಹಗಳೇ ಆಗಿವೆ.

ನಿಜ ಸಂಗತಿ ಎಂದರೆ, ತಾನು ದುಡಿಯುತ್ತಿರುವ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಲು ಬಯಸುವ ಇತಿಹಾಸಕಾರನು ಇಂದಿನ ವಿದ್ಯಮಾನಗಳು ನಾಡಿನ ಪರಂಪರಾಗತ ಮೌಲ್ಯಾಪಮೌಲ್ಯಗಳ ಬಗೆಗೆ ಅವನಲ್ಲಿ ಕೆರಳಿಸಿರಬಹುದಾದ ಸಹ್ಯಾಸಹ್ಯ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ತನ್ನ

ಐತಿಹಾಸಿಕ ಸತ್ಯಾನ್ವೇಷಣೆಗೆ, ಪ್ರೇರಕಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾತ್ರ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳ ಬೇಕೇ ವಿನಾ, ಗತಕಾಲದತ್ತಣ ಅವನ ಸಂಶೋಧನಾತ್ಮಕ ಪಯಣದಲ್ಲಿ ಸಹಚಾರಿಗಳನ್ನಾಗಿ ಅಲ್ಲ. ಇಂದಿನ ಪರಂಪರಾಧಾರಿತ ಒಳಿತು ಕೆಡುಕುಗಳನ್ನು, ಒಪ್ಪು ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಮೂಲತಃ ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಇಂದಿನವಂತಹವೇ ಎಂದು ಪರಿಗಣಿಸ ಬಾರದು. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಇತಿಹಾಸಕಾರನು ಮನಸಾ ಆಯಾ ಐತಿಹಾಸಿಕಕಲ್ಪದೊಂದಿಗೆ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ವಿಲಿನಗೊಳ್ಳುವ ಮೂಲಕಮಾತ್ರ, ಆಯಾ ಐತಿಹಾಸಿಕ ಕಲ್ಪದ ಪುರಾವೆಗಳನ್ನೂ ಪರಿಶೀಲಿಸುವಾಗ ತತ್ತ್ಕಾಲೋಚಿತ ಮನೋವೃತ್ತಿಯ ತಿಳಿವಳಿಕೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡಾಗ ಮಾತ್ರ, ಅವನು ನಿಜವಾದ 'ಇತಿ ಹ ಆಸ' ಕಾರನಾಗ ಬಲ್ಲನು. ಹಾಗಲ್ಲದೆ ಇಂದಿನ ಅನುಭವಗಳನ್ನೂ ಹಿಂದಿನ ವಿದ್ಯಮಾನಗಳಿಗೆ ಅನ್ವಯಿಸುವನೇ ಆದರೆ ಅವನು ಕೇವಲ ಇತಿಹಾಸದ ಒಬ್ಬ ಅಸಂಗತ ಟೀಕಾಕಾರನಷ್ಟೇ ಆಗ ಬಲ್ಲ. ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು, ನನ್ನ ಎಣಿಕೆಯಲ್ಲಿ ನಾನೂ ನೀವೂ ಆಗಿರುವುದು ಅಷ್ಟೆ.

ಇಷ್ಟೊಂದು ಕಟುವಾದ ಆತ್ಮ ವಿಮರ್ಶೆಯ ಪೀಠಿಕೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದ ನಿಮಗೆ ನನ್ನ ಈ ಭಾಷಣದ ಉಳಿದ ಭಾಗವೂ ಅಷ್ಟೇ ಕಟುವಾದ ನಿಲುವಿನದ್ದಿರ ಬಹುದೆಂಬ ಅಸಮಾಧಾನ ಉಂಟಾಗಿರಬೇಕಷ್ಟೆ. ಆದ ಕಾರಣ ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಮತ್ತು ನಿಮ್ಮ ಸಮಾಧಾನಕ್ಕಾಗಿ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಸ್ಪಷ್ಟೀಕರಣವನ್ನು ನೀಡಲೇ ಬೇಕು. ನಾನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಲಿರುವ ವಿವಾದಾಸ್ಪದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ನಾನು ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಆತ್ಮೀಯ ಸಹ ಇತಿಹಾಸಕಾರ ರೊಡನೆ ಚರ್ಚಿಸಿದ್ದುಂಟು ಅವರೆಲ್ಲರೂ–ಪಾಪ, ಇವನೊಬ್ಬ ವಿಚಾರಶೀಲನಾಗುವ ವೃಥಾ ಪ್ರಯಾಸದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದಾನೆ ಎಂಬ ಅನುಕಂಪ ತೋರಿ ನನ್ನ ಮಾತುಗಳನ್ನು, ಅವು ಎಷ್ಟೇ ಬುಡ ಮೇಲು ಮಾಡುವಂತಹವೇ ಇರಲಿ, ತಾಳ್ಮೆಯಿಂದ ಕೇಳಿರುವರು. ನೀವೂ ಅದೇರೀತಿ ತಾಳ್ಮೆ ತೋರುವಿರೆಂಬ ನಿರೀಕ್ಷೆ ನನ್ನದು. ನಿಮ್ಮ ಸಹಾನುಭೂತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯಲೋಸುಗ ನನ್ನ ಗುಟ್ಟೊಂದನ್ನು ರಟ್ಟು ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ನಾನಿಂದು ಇತಿಹಾಸಕಾರನಾಗಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿಲ್ಲ; ಅದು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಬದಲು, ವಂಶಪಾರಂಪರ್ಯದ ಟೀಕಾಕಾರನ ಪಾತ್ರ ವಹಿಸಿ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ನಮ್ಮ ನಾಡಿನ ಪರಂಪರೆಯ ಪ್ರಭಾವ ಅಷ್ಟು ಬಲಿಷ್ಠವಾದದ್ದು. ನಮಗೆಲ್ಲರಿಗೂ ಸ್ವಭಾವ ಸಿದ್ಧವಾದದ್ದು; ರಕ್ತಗತವಾದದ್ದು.

ಮೇಲಿನ ನನ್ನ ಎಲ್ಲ ಹೇಳಿಕೆಗಳನ್ನು ಪುಷ್ಟೀಕರಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ನಾನು ಈಗ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿನ ಜಾತಿಗಳ, ಜಾತೀಯತೆಯ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ಉದಾಹರಣೆಯಾಗಿ ಮುಂದಿಡುವ ಸಾಹಸ ಮಾಡುವೆನು. ಇಂದು ನಮ್ಮ ಸಾಮಾಜಿಕ ಜೀವನದ ಎಲ್ಲ ಹಂತಗಳನ್ನೂ, ಎಲ್ಲ ಅಂಶಗಳನ್ನೂ ಕಲುಷಿತಗೊಳಿಸಿರುವ ಜಾತಿಪದ್ಧತಿಯು ಮೂಲತಃ ಕನ್ನಡಿಗನ ಸೃಷ್ಟಿ ಅಲ್ಲ. ಶತಮಾನಗಳ ಹಿಂದೆ ಆರ್ಯಾವರ್ತದಿಂದ ವಿಂಧ್ಯಪರ್ವತವನ್ನು ಹತ್ತಿ ಇಳಿದು ಬಂದದ್ದು. ಆರ್ಯಾವರ್ತದಲ್ಲೂ ಕೂಡ ಈ ಪದ್ಧತಿಯು ಅವನತಿಯು ಪ್ರಾರಂಭವಾದದ್ದು ಸುಮಾರು ಸಾವಿರದ ಐದುನೂರು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದಷ್ಟೆ. ಮಾನವೀಯ ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರದಿಂದೀಚೆಗಿನ ಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ, ಈ ಸಾಮಾಜಿಕ ವರ್ಗೀಕರಣವನ್ನು ವಂಶಪಾರಂಪರ್ಯ ಸೂಚಕವಾಗಿ 'ಜಾತಿ' ಎಂದು ಕರೆಯಲಾರಂಭಿಸಿದಾಗಿನಿಂದ ಅದಕ್ಕೂ ಹಿಂದೆ, ಆರ್ಯಾವರ್ತದಲ್ಲೂ ಕೂಡ ಇದನ್ನು 'ವರ್ಣ' ವೆಂದೇ ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ವರ್ಣಕ್ಕೂ ಜಾತಿಗೂ ಅಜಗಜಾಂತರ ವೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಸಾಕಷ್ಟು ವೈದಿಕ, ಪೌರಾಣಿಕ, ಐತಿಹ್ಯಗಳ ಪುರಾವೆಗಳಿವೆ. ನಿಜ ಸಂಗತಿ ಎಂದರೆ, ಮೂಲತಃ 'ಆಯ್ಕೆ'ಯ ಅರ್ಥದ 'ವೃ' 'ವರ್' ಎಂಬ ಧಾತುವಿನಿಂದ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡ 'ವರ್ಣ'ವು ಯಾವುದೇ ವಂಶ ಪಾರಂಪರ್ಯದ ಸಾಮೂಹಿಕ ಕೋಮಿನ ಸೂಚಕ ವಿರಲಿಲ್ಲ; ಬದಲಾಗಿ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನೂ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿತ್ತು- ಅದರ ಪ್ರಕಾರ ವೈದಿಕ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಜನ್ಮ ತಾಳಿದವರೆಲ್ಲರೂ ಹುಟ್ಟಿನಿಂದ ಶೂದ್ರರೇ ಆಗಿದ್ದು, ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಶಕ್ತಿ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ನಾಲ್ಕು ವರ್ಣಗಳಲ್ಲೊಂದನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಾಧ್ಯತೆ ಇತ್ತು. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರ ದುರನುವಾದದ ಪ್ರಭಾವದಿಂದಾಗಿ ನಮ್ಮವರು ದಶಕಗಳ ಕಾಲ ಹೀಗಳೆಯುತ್ತ ಬಂದಿರುವ ಋಕ್ಸಂಹಿತಾಂಗರ್ತ

ಪುರುಷಸೂಕ್ತವೂ ಇದನ್ನೇ ಸಾರಿ ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಮನುಷ್ಯರು ಬ್ರಹ್ಮನ ಬಾಯಿಂದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಾಗಿ,ಭುಜ ಗಳಿಂದ ಕ್ಷತ್ರಿಯರಾಗಿ ತೊಡೆಗಳಿಂದ ವೈಶ್ಯರಾಗಿ, ಪಾದ ಗಳಿಂದ ಶೂದ್ರರಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ ಬಂದವರೆಂಬ ಹಾಸ್ಯಾಸ್ಪದ ಪ್ರತಿಪಾದನೆಯು ಈ ಸೂಕ್ತದ ತಿರುಳಲ್ಲ. ಅಂದಿನ ಸಮಾಜದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ವೇದ ಪಾರಗನಾದ, ವೈದಿಕ ಕರ್ಮ ನಿರತನಾದ ಶೂದ್ರನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಾಗಿ ಸಮಾಜದ ಅಧಿಕೃತ ವಕ್ತಾರನೆನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವನು (ಬ್ರಾಹ್ಮಣೋऽಸ್ಯ ಮುಖ ಮಾಸೀತ್) ; ಇರಿಯಲ್ಬಲ್ಲೊಡೆ ಶೂದ್ರನು ಕ್ಷತ್ರಿಯನಾಗಿ ಸಮಾಜವನ್ನು ತನ್ನ ಭುಜ ಬಲದಿಂದ ರಕ್ಷಿಸುವನು (ಬಾಹೂ ರಾಜನ್ಯಃ ಕೃತಃ) ; ವ್ಯಾಪಾರ ವ್ಯವಹಾರಗಳ ಮನೋವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡ ಶೂದ್ರನು ವೈಶ್ಯನಾಗಿ, ದಕ್ಷ ದ್ರವ್ಯ ನಿರ್ವಹಣೆಯ ಮೂಲಕ, ಶರೀರದ ಭಾರವನ್ನೂ ತೊಡೆಗಳು ಹೊತ್ತು ನಡೆಸುವಂತೆ, ಸಮಾಜವನ್ನು ಮುನ್ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವನು (ಊರೂ ತುದಸ್ಯ ಯದ್ವೈಶ್ಯಃ) ; ಈ ಯಾವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳನ್ನೂ ಗಳಿಸಲಾರದೆ ಹೋದ ಶೂದ್ರನು ಶೂದ್ರನಾಗಿ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಮಿಕನಾಗಿ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸುವನು (ಪದ್ಭ್ಯಾಂ ಶೂದ್ರೋ ಅಜಾಯತ). ಹೀಗನ್ನುವ ಪುರುಷ ಸೂಕ್ತವು ಹೊಸತಾದ ಸಾಮಾಜಿಕ ರೂಪ ರೇಖೆಗಳನ್ನು ಅಂದಿನ ವೈದಿಕ ಸಮಾಜದ ಮೇಲೆ ಹೇರುವಂತದ್ದಲ್ಲ. ಆ ಸಮಾಜವನ್ನು ವಂಶ ಪಾರಂಪರ್ಯದ ಇತಿಮಿತಿಗಳಿಗೆ ಒಳಪಡಿಸುವಂತಹದ್ದಲ್ಲ. ಕಾಲ ಕ್ರಮೇಣ ವೈದಿಕ ಸಮಾಜವು ಸಾಮಾಜಿಕ ಅವಶ್ಯಕತೆಗಳಿಗನುಗುಣವಾಗಿ ಸಹಜವಾಗಿ ತಾಳಿದ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಒಂದು ಸೂಕ್ತದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಅಳವಡಿಸುತ್ತದಷ್ಟೆ. ತಲೆಮಾರಿಂದ ತಲೆಮಾರಿಗೆ ನಿಶ್ಚಯವಾಗುತ್ತಿದ್ದ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ವರ್ಣ ಧರ್ಮವನ್ನು ಬಣ್ಣಿಸುತ್ತದಷ್ಟೆ. ನನಗನಿಸುವ ಮಟ್ಟಿಗೆ, ಈ ಪುರುಷ ಸೂಕ್ತದ ದ್ರಷ್ಟಾರನು ಮಾನವ ಇತಿಹಾಸದ ಪ್ರಪ್ರಥಮ ಸಾಮಾಜಿಕ ಇತಿಹಾಸಕಾರನಿದ್ದನು.

ಈ ರೀತಿಯ ಬೌದ್ಧಿಕ, ರಾಜಸ, ಆರ್ಥಿಕ ಮತ್ತು ಕಾರ್ಮಿಕ ಮೌಲ್ಯಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ನಿರೂಪಿತವಾದ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸ್ವರೂಪವು ವಿಶ್ವ ವ್ಯಾಪಿಯಾದದ್ದು ; ಚಿರಂತನವಾದದ್ದು. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಈ ಉಪಖಂಡದಲ್ಲಿ ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ರೂಢಿಗೆ ಬಂದಂತೆ ಬೇರೆಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೆ ಜಾತಿಯ, ವಂಶಪಾರಂಪರ್ಯದ, ಪುತ್ರ ಪೌತ್ರಾನು ಗಮ್ಯದ ಸೊಂಕು ತಟ್ಟಿಲ್ಲ.

ಈಗ ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಈ ಸಾಮಾಜಿಕ ರೂಪ ರೇಖೆಯು ಅವನತಿಯತ್ತ ಸಾಗಿ ಬಂದ ದಾರಿ ಎಂತಹುದೆಂದು ನೋಡೋಣ. ವೈದಿಕ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಮತ್ತು ಸಮಾಜ ಆರಂಭಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಶತಮಾನಗಳ ಕಾಲ ಉತ್ತರ ಭಾರತದ ಕೆಲವೆಡೆಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಸೀಮಿತ ವಾಗಿದ್ದು, ಮಗಧ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವು ಹರಡಿದಂತೆ ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಿತು. ಕರ್ನಾಟಕದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ವರ್ಣ ಧರ್ಮವನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ನೆಲೆ ಗೊಳಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ಆರ್ಯಾವರ್ತದಿಂದ ಸಾಕಷ್ಟು ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ವರ್ಣಧರ್ಮಾನುಯಾಯಿಗಳ ಕುಟುಂಬ ಗಳನ್ನೆ ಬರಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿತ್ತೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಐತಿಹಾಸಿಕ ಪುರಾವೆಗಳೂ ನಂಬಲರ್ಹವಾದ ಐತಿಹ್ಯಗಳೂ ಇವೆ. ಹೀಗೆ ಕ್ರಿಸ್ತ ಪೂರ್ವದ ಶತಮಾನಗಳಲ್ಲಿ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡ ವರ್ಣ ಧರ್ಮವು ಬನವಾಸಿಯ ಕದಂಬರ ಆರಂಭಕಾಲದವರೆಗೂ, ಅಂದರೆ ಕ್ರಿ. ಶ. ೪ನೆಯ ಶತಮಾನದಲ್ಲೂ, ಕೂಡ ವಂಶಪಾರಂಪರ್ಯದ 'ಜಾತಿ' ಯಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿದಂತಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದಲ್ಲಿ ವೈದಿಕ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಮನೆತನದವನಾದ ಮಯೂರಶರ್ಮನು ಕುಶ ದರ್ಭೆಗಳನ್ನು ಬಿಸುಟು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ್ಯವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ ಕ್ಷತ್ರಿಯನಾಗುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿತ್ತೆ ? ಸುಮಾರು ಅದೇ ವೇಳಗೆ, ಬಹುಶಃ ವೈಶ್ಯ ವೃತ್ತಿಯವನಾದ ಶ್ರೀಗುಪ್ತನು ಕ್ಷಾತ್ರವೃತ್ತಿಯನ್ನಾರಿಸಿ ಮಗಧ ರಾಜ್ಯದ ಒಡೆಯ ನಾಗುವ ಸಾಧ್ಯತೆ ಇತ್ತೆ ? ಅದೇ ಕಾಲದ ಮಧ್ಯ ಪ್ರದೇಶದ ಬಾಘ್ ಪ್ರಾಂತದ ಭುಲುಂಡನೇ ಮೊದಲಾದ ಆಟವಿಕ ಬುಡಕಟ್ಟಿನವರು ಕ್ಷತ್ರಿಯ ಮಹಾರಾಜರಾಗಿ ಮೆರೆಯುವ ಸಾಧ್ಯತೆ ಇತ್ತೆ ?

ಆದರೆ ಕ್ರಿ. ಶ ೫–೬ನೆಯ ಶತಮಾನಗಳಲ್ಲಿ ರಚಿತವಾದ 'ಜನ್ಮನಾ ಜಾಯತೇ ಶೂದ್ರ : ಸಂಸ್ಕಾರೈ ದ್ವಿಜ ಉಚ್ಯತೇ' ಅಂದರೆ 'ಹುಟ್ಟಿನಿಂದ ಪ್ರತಿ ಯೊಬ್ಬನೂ ಶೂದ್ರನೇ ಇದ್ದು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡ ಸಂಸ್ಕಾರಗಳಿಗನುಗುಣವಾಗಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ, ಕ್ಷತ್ರಿಯ, ವೈಶ್ಯ ನಾಗುವನು' ಎಂಬ ಸಾಲು ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಆಯ್ಕೆಯ

ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನೂ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದ ವರ್ಣ ಧರ್ಮದ ಚರಮ ಶ್ಲೋಕವಾಯಿತು. ಆ ನಂತರದ ಶತಮಾನಗಳಲ್ಲಿ ವರ್ಣವು ಜಾತಿಯಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿ, ವ್ಯಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಆವನ ಸಾಧನೆಗಳ ಬದಲು ಅವನ ಹುಟ್ಟೇ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸ್ತರ ರಚನೆಯ ಏಕೈಕ ಕಾರಣ ವಾಯಿತು. ಆಯ್ಕೆಯ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವು ಮಾಯವಾಗಿ, ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಿಗೆ ಹುಟ್ಟಿದ ಅನರ್ಹನೂ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನೇ, ಶೂದ್ರನಿಗೆ ಹುಟ್ಟಿದ ಬುದ್ಧಿವಂತನೂ ಶೂದ್ರನೇ ಎಂಬ ನೀರಸ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಅಚಲವಾಯಿತು. ಹೀಗಾದುದಕ್ಕೆ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿ ಬಂದಿದ್ದ ದ್ವಿಜರೇ, ಅಂದರೆ ಮೊದಲ ಮೂರು ವರ್ಣ ಗಳಿಗೆ ಸೇರಿದವರೆ, ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣರಿದ್ದರೆಂದು ವಾದಿಸಲು ಸಾಕಷ್ಟು ಸಾಂದರ್ಭಿಕ ಆಧಾರಗಳಿವೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ವೈದಿಕ ಯುಗದ ತರುವಾಯದ ಭಾರತೀಯ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯೂ ಜಾತಿಯ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ಹೊತ್ತೇ ಹುಟ್ಟಿದನಾಗಿ, ಮನುಷ್ಯ ಪ್ರಯತ್ನ, ಧೈರ್ಯ, ಸಾಹಸ, ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಗಳಿಗೆ, ಅದರಲ್ಲೂ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಪ್ರಗತಿಪರ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸ್ಪರ್ಧೆಗೆ ಅವಕಾಶ ತೀರಾ ಕಡಿಮೆ ಆಯಿತು. ಇದರಿಂದಲೇ ಇರಬೇಕು ವಿಶ್ವದ ಇತರ ಸಮಾಜಗಳಲ್ಲಿ ಮಧ್ಯಯುಗದಲ್ಲಷ್ಟೇ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡ ಸಾಮಾಜಿಕ ಜಾಡ್ಯವು ನಮ್ಮ ಈ ಉಪಖಂಡದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಪ್ರಾಚೀನ ಯುಗದಲ್ಲೇ ತಲೆಯೆತ್ತಿದ್ದು.

ಅದು ಹೇಗೇ ಇರಲಿ, ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿ ಕೊಂಡು ಬರುವ ನೆಪದಲ್ಲಿ, ಪರಂಪರೆಯ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಲಾಭ ಪಡೆಯುತ್ತ ಬಂದಿದ್ದ ಆಳರಸರೂ ಇತರ ಆಡಳಿತ ವರ್ಗದವರೂ, ಈ ಸಾಮಾಜಿಕ ಅವನತಿಗೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ತೀವ್ರತೆಯನ್ನು ಕೂಡಿಸಿದ್ದರೆನ್ನಲು ಕ್ರಿ.ಶ. ೬–೭ನೆಯ ಶತಮಾನಗಳಿಂದೀಚೆಗಿನ ಕರ್ನಾಟಕದ ದಾನ ಶಾಸನ ಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಕೆನಿಸುವಷ್ಟು ಮಾಹಿತಿಗಳು ದೊರೆಯುತ್ತವೆ. ಈ ಮಾತನ್ನು ದೃಢೀಕರಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರನ್ನು ಉದಾಹರಣೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವೆನು. ಆದರೆ ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಮಾತ್ರವಷ್ಟೇ ವಿನಹ ಖಂಡಿತ ವಾಗಿಯೂ ಅವರನ್ನು ಹೀಗಳೆಯುವ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ನಾನೂ ಕೂಡ ಪಿತೃಪಿತಾಮಹ ಪ್ರಪಿತಾಮಹ ಗುಣ ಸಂಯುಕ್ತನಲ್ಲವಾದರೂ, ಪುತ್ರ ಪೌತ್ರಾನು ಭೋಗ್ಯದ ಯಾವ ಬ್ರಹ್ಮಸ್ವವೂ ಇಲ್ಲದವನಾದರೂ, ಸಂಸ್ಕಾರದಿಂದಲ್ಲವಾದರೂ, ಹುಟ್ಟಿನಿಂದ, ಜನ್ಮನಾ, ಒಬ್ಬ ಬಡ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ.

ವೇದ ವೇದಾಂಗ ಪಾರಗರಾದ, ಷಟ್ಕರ್ಮ ನಿರತರಾದ, ತೋರಿಕೆಗಾದರೂ ಸಮಾಜದ ಒಳಿತಿಗಾಗಿ ವೈದಿಕ ಯಜ್ಞ ಯಾಗಾದಿಗಳನ್ನೂ ಕರ್ಮ ಕ್ರಿಯೆ ಗಳನ್ನೂ ನಡೆಸುತ್ತ ಬಂದಿದ್ದ ಬಡ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರನ್ನು ಆರಿಸಿ ಉದಕಧಾರಾಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಭೂಮಿ ದಾನ ಮಾಡುವ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಹಿಂದಿನಿಂದಲೂ ಆಳರಸರೂ, ಅಧಿಕಾರಿಗಳೂ, ಸಿರಿವಂತರೂ ಮುಂದಿಟ್ಟು ಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಅಂದಿನ ಸಾಮಾಜಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ಮತ ಶ್ರದ್ಧೆ, ನಂಬಿಕೆಗಳ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ದಾನ ಪಡೆದ ಬ್ರಾಹ್ಮರು ಬಹುಶಃ ಅರ್ಹರಿದ್ದರೆಂದೇ ಅಂದು ಕೊಳ್ಳೋಣ. ಆದರೆ ಅಂತಹ ದಾನಗಳನ್ನು ನೀಡು ವಾಗ, ಜೊತೆಗೇ, ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಎಲ್ಲ ದಾನ ಶಾಸನ ಗಳಲ್ಲೂ ಆ ದಾನಗಳನ್ನು ಪಡೆದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಅವನ್ನು 'ಆ ಚಂದ್ರಾರ್ಕಕ್ಷಿತಿಸ್ಥಿತಿ ಸಮಕಾಲೀನ' 'ಪುತ್ರ ಪೌತ್ರಾನು ಭೋಗ್ಯ'ವಾಗಿ ಅನುಭವಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುವ ರೆಂದೂ ನಮೂದಿಸಲಾಯಿತು. ಇಷ್ಟೊಂದು ಔದಾರ್ಯ ವನ್ನು ತೋರಿದ ಅಂದಿನ ದಾನಿಗಳು ಅದೇ ವೇಳೆಗೆ ದಾನ ಪಡೆದ ಸತ್ಪಾತ್ರಿಗಳು ಪುತ್ರಪೌತ್ರಪ್ರಪೌತ್ರಾದಿ ಗಳೂ ಸಹ ಅವರಷ್ಟೇ ವೇದ ವೇದಾಂಗವಿದರಾಗಿ, ಷಟ್ಕರ್ಮನಿರತರಾಗಿ, ಲೋಕ ಕಲ್ಯಾಣಕ್ಕಾಗಿ ಯಜ್ಞ ಯಾಗಾದಿಗಳನ್ನೂ ವೈದಿಕ ಕರ್ಮ ಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕೆಂಬ ಷರತ್ತನ್ನೂ ವಿಧಿಸುವ ಜಾಗರೂಕತೆ ವಹಿಸದೇ ಹೋದರು. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿಗೆ ಬಂದ ಭೂ ಸ್ವಾಸ್ಥೆಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತ, ಆ ಸತ್ಪಾತ್ರಿಗಳ ವಂಶಜರು ತಮ್ಮ ವರ್ಣದ ಧರ್ಮಗಳನ್ನೂ ಕೈ ಬಿಟ್ಟು, ಹೆಚ್ಚಿನ ಆದಾಯ ಕ್ಕಾಗಿ ಇತರ ವರ್ಣಗಳ ವೃತ್ತಿಗಳಿಗೂ ಕೈ ಹಾಕಲಾರಂಭಿಸಿದರು ಎಂಬುದು ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದ ಶಾಸನಗಳಿಂದ ತಿಳಿದು ಬರುವ ನಿಜ ಸಂಗತಿ. ಇದರಿಂದಲೇ ಇರಬೇಕು ಕ್ರಿ.ಶ ೬–೭ನೆಯ ಶತಮಾನಗಳಲ್ಲಿ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ರೂಪ ತಾಳಿದ ಪೌರಾಣಿಕ ಕೃತಿಗಳಲ್ಲಿ 'ಬ್ರಹ್ಮಸೂತ್ರಂ

ಕೇವಲಂ ವಿಪ್ರತ್ವ ಹೇತುಃ' ಅಂದರೆ 'ಯಜ್ಞೋಪವೀತವು ಕೇವಲ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ್ಯದ ಚಿಹ್ನೆಯಾಗಿ ಮಾತ್ರ ಉಳಿದಿದೆ' ಎಂದು ಪ್ರಖರವಾದ ಖಂಡನೆಗಳು ಕಂಡು ಬರುವುದು.

ಈ ವಿಷಮ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ಸಾಕಷ್ಟು ಸಾಮಾಜಿಕ ಅಸಮಾಧಾನ, ಅಶಾಂತಿಗಳಿಗೆ ಎಡೆಮಾಡಿ ಕೊಟ್ಟಿತ್ತೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಒಂದಿಷ್ಟು ನೇರ ಹಾಗೂ ಹೇರಳವಾದ ಸಾಂದರ್ಭಿಕ ಸೂಚಕಗಳು ನಮಗೆ ದೊರೆಯುತ್ತವೆ. ಇಂತಹ ಪರಂಪರಾಧಾರಿತ ಪದ್ಧತಿಯಿಂದ ವಂಚಿತರಾದ, ಅತೃಪ್ತರಾದ ಜನರು, ಶಾಸನಗಳ ಪರಿಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ದುರ್ಜನರು, ಬ್ರಹ್ಮಸ್ವಗಳನ್ನು ಸಂದರ್ಭಾವಕಾಶಗಳು ಒದಗಿ ಬಂದಾಗಲೆಲ್ಲ ಸ್ವಾಧೀನ ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಿರಬೇಕು. ಅದುದರಿಂದಲೇ ೨ನೆಯ ಪೊಲೆಕೇಶಿಯ ಪತನದನಂತರ ಚಲುಕ್ಯ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ತಲೆದೋರಿದ ೧೩ ವರ್ಷಗಳ ಅರಾಜಕತೆಯನ್ನು ಕೊನೆಗೊಳಿಸಿ ಪುನಃ ಚಲುಕ್ಯರ ಆಧಿಪತ್ಯವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ ೧ನೆಯ ವಿಕ್ರಮಾದಿತ್ಯನು ತನ್ನ ಶಾಸನಗಳಲ್ಲಿ 'ತಸ್ಮಿನ್ ರಾಜ್ಯತ್ರಯೇ ವಿನಷ್ಟಾನಿ ದೇವಸ್ವ ಬ್ರಹ್ಮದೇಯಾನಿ ಧರ್ಮಯಶೋಭಿವೃದ್ಧಯೇ ಸ್ವ ಮುಖೇನ ಸ್ಥಾಪಿತವಾನ್' ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡಿರುವುದು. ಹೀಗೆ ದೇವಸ್ವಗಳು ವಿನಷ್ಟವಾಗುತ್ತಿದ್ದುದು ಧಾರಾವಾಹಿಯಾದೊಂದು ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ವಿಜಯನಗರ ಯುಗದಲ್ಲೂ ಕೂಡ, ರಾಜಕೀಯ ಅಸ್ತವ್ಯಸ್ತತೆ ತಲೆದೋರಿದಾಗಲೆಲ್ಲ 'ಬ್ರಹ್ಮದಾಯಕೆ ಸಲುವ ಮಾನ್ಯಗಳು,ಗದ್ದೆಗಳು ಮಧ್ಯೆ ಮಧ್ಯೆ ಅವಾಂತರವಾಗಿ' ಅವುಗಳನ್ನು ಪುನಃ 'ಪೂರ್ವಮರಿಯಾದೆಯಲ್ಲಿ' 'ಸರ್ವಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತಾಮ್ರ ಶಾಸನ ಪಾಲಿಸಿ ನಡೆದ ಮರಿಯಾದೆಯಲ್ಲಿ' ಮುಂದಕ್ಕೂ 'ನಡೆವ ಹಾಗೆ ಕಟ್ಟಳೆಯ' ಹೊರಡಿಸಿದ್ದ ಪ್ರಸಂಗಗಳು ಶಾಸನಗಳಲ್ಲಿ ಉಲ್ಲೇಖಗೊಂಡಿವೆ. ಹೀಗೆ ಪುತ್ರ ಪೌತ್ರಾನು ಭೋಗ್ಯವಾದ ಮಾನ್ಯಗಳನ್ನು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣೇತರರಿಗೂ ಆಚಂದ್ರಾರ್ಕ ಸ್ಥಾಯಿಯಾಗಿ ನೀಡಲಾಗಿತ್ತೆಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಇಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಗಮನಕ್ಕೆ ತಂದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಅತ್ಯಗತ್ಯ.

ಈ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ನಾನು ನಮ್ಮ ಸಾಮಾಜಿಕ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ಕುರಿತು ಆಧಾರ ಸಹಿತವಾಗಿ ಆಡಬಹುದಾಗಿದ್ದ ಹೊಗಳಿಕೆಯ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕಡೆಗಣಿಸಿ, ನಮ್ಮ ಸಾಮಾಜಿಕ ಅವನತಿಗೆ ಕಾರಣವಾದ ದೋಷ ದೌರ್ಬಲ್ಯಗಳನ್ನೇ, ಅವುಗಳನ್ನು ತಂದೊಡ್ಡಿದ ಪರಂಪರೆಯ ಇತಿಮಿತಿಗಳನ್ನೇ ಎತ್ತಿ ತೋರಿಸಿರುವೆನು. ಆದರೆ ನಾನು ನಿರಾಶಾವಾದಿಯೇನೂ ಅಲ್ಲ. ಇತಿಹಾಸಕಾರನ ರೂಪ ತಾಳಿದಾಗ ಸುಖ ದುಃಖಗಳನ್ನು ಸಮದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕಾಣುವ ಶಕ್ತಿ ನನಗಿದೆ. ಆದರೆ ನನ್ನ ಮನದಟ್ಟಿದ ಅಚ್ಚರಿಯ ಸಂಗತಿ ಒಂದಿದೆ. ಅದೆಂದರೆ, ಭಾರತದ ಇನ್ನಾವ ಪ್ರಾಂತಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಮಧ್ಯಯುಗದ ಮತ್ತು ಅನಂತರದ ಶತಮಾನಗಳಲ್ಲಿ ಕರ್ನಾಟಕದ ಜ್ಞಾನಿಗಳನೇಕರು ಈ ಪರಂಪರೆಯ ಗೀಳಿನಿಂದ ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಆಗುತ್ತಿದ್ದ ಏರುಪೇರುಗಳನ್ನೂ, ಕಷ್ಟ ನಷ್ಟಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಿ ಹಾಡಿ ಹೀಗಳೆದಿದ್ದರು. ಬಸವಣ್ಣನವರೇ ಮೊದಲಾದ ವಚನಕಾರರೂ, ಪುರಂದರ ದಾಸ, ಕನಕದಾಸಾದಿ ಹರಿದಾಸರುಗಳೂ ನಮ್ಮ ಕುರುಡ ಗೌರವಾದರಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಪಾತ್ರರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಅವರುಗಳು ನಮಗೆ ನೀಡಿರುವ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯ ಮಾತುಗಳು ಹಾಡುಗಾರರ ಇಂಪು ದನಿಗೆ ತಲೆಯಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದ ನಮ್ಮ ಪೂರ್ವಜರ, ಇಂದಿಗೂ ತಲೆಯಾಡಿಸುತ್ತಿರುವ ನಮ್ಮಗಳ ಅಂತಃಕರಣವನ್ನೂ ಮುಟ್ಟಿಲ್ಲ ; ಚಿಂತನೆಯನ್ನೂ ಕೆರಳಿಸಿಲ್ಲ. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನಾವು ದುರ್ದೈವಿಗಳೇ ಹೌದು.

ಆದ ಕಾರಣ ನನಗನಿಸಿತು. ನಾನೇಕೆ ಇಂದಿನ ಈ ಸಂದರ್ಭವನ್ನು ಬಳಸಿ, ನಮ್ಮ ಐತಿಹಾಸಿಕ ಪುರಾವೆಗಳ ಒಳ ಅರ್ಥವು ನೀಡುವ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯನ್ನು ಒತ್ತಿ ಹೇಳಬಾರದು ಎಂದು ವಚನಕಾರರ ದಾಸ ಸಾಹಿತಿಗಳ ಎದುರು ನಾನೊಬ್ಬ ಅಲ್ಪ ಜ್ಞಾನಿ. ಆದರೂ ನಮ್ಮ ಪೂರ್ವಜರು ಹೇಳಿರುವಂತೆ–'ಇತ್ಯುಕ್ತಂ ವಚೋಗ್ರಾಹ್ಯಂ ಬಾಲಾದಪಿ ಶುಕಾದಪಿ'–

ಮನುಷ್ಯ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಬರುವ ಎಲ್ಲ ವಸ್ತು ವಿಷಯಗಳೂ, ಕಟ್ಟು ಕಟ್ಟಳೆಗಳೂ ಕಾಲ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಅಂತಃಸತ್ವವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ನಶಿಸಿ ಹೋಗುವುದೂ, ಇಲ್ಲ ಗುರುತಿಸಲಾರದಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಪರಿವರ್ತನೆಗೊಳ್ಳುವುದೂ ಲೋಕ ಸಹಜವಾದ

ಚಿರಂತನ ಅನುಭವ. ಅಂತಹ ಒಂದು ಮಾನವ ಸೃಷ್ಟಿ ಆದ ಮಾನ್ಯಖೇಟದ ರಾಷ್ಟ್ರಕೂಟ ವಂಶವು ಎರಡು ಶತಕಗಳಿಗೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಾಲ ರಾಜ್ಯವಾಳಿದ ನಂತರ ಪತನವಾದಾಗ, ಅಂದಿನ ಶಾಸನಗಳಲ್ಲಿ ಆ ಮನೆತನವನ್ನು 'ಕಾಲಾತ್ ಖಂಡಿತ ರಾಷ್ಟ್ರಕೂಟರ್ ಕುಲ' ಎಂದು ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಲಾಗಿದೆ. ಆಯ್ಕೆಯ ವರ್ಣವು ಹುಟ್ಟಿನ ಜಾತಿಯಾದಾಗಿನಿಂದ ನಮ್ಮ ಉಪಖಂಡದ ಸಾಮಾಜಿಕ ಆರೋಗ್ಯವು ದಿನ ದಿನಕ್ಕೂ ಹದಗೆಡುತ್ತ ಬಂದಿದ್ದು, ಇಂದು ಈ ಜಾತಿ ಪದ್ಧತಿಯು ಕಾಲಾತ್ ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಹೋಗಿದೆ. ಐತಿಹಾಸಿ ಕಲ್ಪಗಳು ಮರುಕಳಿಸುವುದು ಆಕಸ್ಮಿಕವೇ ಆದರೂ, ಸಂಭವನೀಯವೂ ಹೌದು. ಅಂದ ಮೇಲೆ ಕಾಲಾತ್ಖಂಡಿತ ಜಾತಿ ಪದ್ಧತಿಯ ವಂಶಪಾರಂಪರ್ಯ ಹುಟ್ಟಿಸಿರುವ ವಿಷವು ಹರಡಿ ನಮ್ಮ ಇಡಿಯ ಸಮಾಜವೂ ಕಾಲಾತ್ ಖಂಡಿತ–ವಾಗುವ ಮುನ್ನ–ನಾವೇಕೆ ಇತಿಹಾಸಕಾರರು ಪನಿಯೆಬ್ಬಿಸಿ ಆ ಹಳೇ ಕಾಲದ ಪ್ರಾಗ್ ಜಾತಿ ಯುಗದ ಆಯ್ಕೆಯ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಪುನಃ ಕಲ್ಪಿಸಬಾರದು ? ಇದು ಸಾಧ್ಯವಾದರೆ ನಾವು ಬರಿಯ ಇತಿಹಾಸದ ಸಂಶೋಧಕರಾಗಿ ಮಾತ್ರ ಉಳಿಯದೆ, ಇತಿಹಾಸದ ಸ್ರಷ್ಟಾರರೂ ಆದೇವು. ನಮ್ಮ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯದನ್ನು ಶತ ಶತಮಾನಗಳ ಅಲಕ್ಷ್ಯದ ನಂತರ ಪುನಃ ಪ್ರಚಲಿತಗೊಳಿಸಿದ ಕೀರ್ತಿ ನಮ್ಮದಾದೀತು.

ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನಾನು ಇಂದು ಐತಿಹಾಸಿಕ ಯಾಥಾರ್ಥ್ಯ, ಸಂಶೋಧಕನ ಪರಿಶ್ರಮ, ಮನಸ್ಸಿನ ಅಂತರಾಳದ ಕೊರಗು, ಸಮಾಜ ಜೀವಿಯ ಆಸೆ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಗಳು, ಭಯ ಭೀತಿಗಳು–ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಕಲಸು ಮೇಲೋಗರ ಮಾಡಿ, ಇತಿಹಾಸವೆಂದರೆ ಏನು ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ಜಟಿಲಗೊಳಿಸಿ ಬಿಟ್ಟಿರುವೆನು. ಈ ಅಪರಾಧಕ್ಕಾಗಿ ನಿಮ್ಮ ಕ್ಷಮೆ ಕೋರುವೆನು.